

ke skal kunne påklages til højere administrativ myndighed. Grunden til at det foreslås, at disse afgørelser skal være endelige, er, at det ikke skønnes rimeligt at bruge ressourcer på behandling af klagesager, når det er åbenbart, at virksomheden ikke bør placere sig det pågældende sted.

Til § 35

Bestemmelsen indeholder samme bemyndigelse til at fastsætte regler om godkendelse, som findes i den gældende miljøbeskyttelseslov.

Som hidtil skal godkendelsesmyndigheden som grundlag for godkendelsesbehandlingen foretage en helhedsvurdering af virksomhedens forureningsforhold, således som de kan kræves oplyst af virksomheden.

Ved vurderingen skal godkendelsesmyndigheden tage stilling til, om der foreligger muligheder for forureningsbegrænsning, bl.a. gennem renere teknologi. Til brug for denne vurdering skal virksomhederne som hidtil give oplysninger om det valgte projekts forhold til de på området eksisterende, alternative teknologier. Godkendelsesbehandlingen skal endvidere ske på baggrund af de retningsgivende vejledninger, udsendt af Miljøstyrelsen. Ved udarbejdelsen af disse vejledninger vil der blive taget højde for, at forureningsbegrebet udvides til også at omfatte affaldsbringelse, ligesom der i denne forbindelse vil ske en vurdering af muligheden for at anvende renere teknologi på forskellige områder.

Til § 36

Bestemmelsen åbner mulighed for, at virksomheder, som er omfattet af en samlet godkendelse (dvs. hvor det eller de relevante godkendelsespligtige anlæg som helhed er godkendt), i et vist omfang kan gennemføre ændringer i drift og indretning eller produktionsmæssige udvidelser uden godkendelse heraf.

En sådan samlet godkendelse er ensbetydende med, at der er fastlagt en samlet ramme for de forureninger, som kan udsendes fra virksomheden og for fordelingen heraf i omgivelserne.

Efter den gældende lov kan der meddeles miljøgodkendelser, som forudsætter fremtidige produktionsændringer, men denne mulighed udnyttes ikke i særlig grad. Miljøgodkendelsen udformes ofte så specifikt, at selv mindre ændringer ikke kan gennemføres uden ny godkendelse. Loven har desuden været praktiseret forskelligt af virksomheder og godkendelsesmyndigheder. Nogle steder har man således krævet godkendelse af en ændring på virksomheden, som medførte en øget forureningsmængde, også selv

om virksomheden indrettede sin rensning på en sådan måde, at udslippet til omgivelserne ikke blev øget. Andre steder har det været praksis, at ændringer, som efter rensning ikke medførte forøget emission til omgivelserne, ikke krævede ny godkendelse.

Formålet med § 36 er at få afskaffet den eksisterende uklarhed på området og gøre opmærksom på den mulighed, der er for at udforme godkendelse på en måde, der muliggør fremtidige udvidelser og ændringer, uden at der skal udarbejdes nye godkendelser.

Efter lovforslaget kan en virksomhed, der har en »rammegodkendelse«, uden godkendelse gennemføre sådanne ændringer og udvidelser, som igennem ændret rensning eller renere teknologi og lignende kan foretages, uden at virksomhedens udslip af forurening og fordelingen heraf ændres. Herved bortfalder en række godkendelsessager af ringe miljømæssig betydning, og virksomhederne opnår en tilsvarende større fleksibilitet.

Ved udarbejdelse af rammegodkendelser må godkendelsesmyndigheden naturligvis sikre, at godkendelser ikke bliver så »brede«, at det er miljømæssigt uforsvarligt.

Af hensyn til muligheden for at videreføre det effektive tilsyn med virksomheden kræves det, at virksomheden indgiver en anmeldelse af ændringen/udvidelsen. Dette giver myndigheden mulighed for at tage stilling til, om man i sager, hvor der indgår et element af skøn, f.eks. fordi en råvare erstattes af en anden med en let ændret kemisk sammensætning, er enig med virksomheden i, at ændringen holdes inden for rammen. Når virksomhedens retsbeskyttelsesperiode er udløbet, jf. § 40, stk. 4 eller stk. 5, bør godkendelsesmyndigheden ved modtagelse af en anmeldelse efter § 36 vurdere, om der er behov for at ændre vilkårene i godkendelsen.

Princippet om den praktiske gennemførelse af rammegodkendelse og ændringer indenfor disse vil blive nærmere beskrevet i en vejledning.

Til § 37

Bestemmelsen svarer til bestemmelsen om frivillig godkendelse i § 37 i den gældende miljøbeskyttelseslov.

Til § 38

Bestående virksomheder, der ikke har en samlet godkendelse, pålægges pligt til at indsende en ansøgning herom til godkendelsesmyndigheden indenfor en frist, der fastsættes af miljøministeren. Miljøministeren kan fastsætte forskellige frister for de enkelte virksomhedstyper for at sikre en praktisk realistisk behandling af ansøgningerne. Fristerne vil blive fast-